

Anga Mária

Látomás

Nem változott semmi.
Kedves vagyok, szelíd, megértő.
Gyermeki képzelettel hiszem,
hogy az erdők kopjafáit mások is látják,
és tudják, védelmeznünk kell, mint ahogyan
az örökkévalót, mert áldást
kaphatunk általa mindhalálíg.

De, amikor házam ajtaját kinyitom,
küszöböm a tenger . Megcsonkult
kontinensek sodródna elöttem,
nem találok sem kikötőt, sem hajót,
visszaléphetnék szobámba,
elképzelhetném, hogy délután van,
lámpát gyújtok és előveszek egy régi könyvet,
ami kedves nekem, vigasztaló és békét ad.

Kinyitottam házam ajtaját
és küszöböm a tenger,
elmerült kincseit nem látom,
nem dobja ki magából,
csak a halálra vált víziszonyt.

Talán azért van így,
mert a tenger idegvégződése
már nem bírják elviselni a kint.
A radioaktív sebhelyek nem hegesednek.
Sodor, víz mindent magával a víz olyan reménytelenül,
mintha már az égitestek is földközébe,
ütközésre készen, a végítélet sötétségében ragyognának.

Visszalépek. Becsukom házam ajtaját.
Imádkozom, hogy emlékezetünk térjen végre vissza.
S minden megszületendő csecsemő sírását
imádságként fogadja az Isten, imádságként az életért.